

Nr 432.

Av herr **Magnusson** i Skövde, om understöd åt snickeriarbetaren
J. D. Johanssons änka och minderåriga barn.

Under senaste midsommar uppstod å Julia mosse mellan Moholm och Mariestad en mossbrand, vilken tog så omfattande dimensioner, att ortsbefolkningen måste av myndigheterna uppåddas för släckning. Först efter det hundratala tunnland av mossen härjats och ett flertal torvlador och torvupplag bränt och elden fattat tag i invidliggande skogsområden samt starkt hotat däri belägna gårdar, kunde eldens framfart hejdas. I släckningsarbetet deltog på grund av myndigheternas kallelse även byggnadssnickaren Johan David Johansson från Bäckalund, Hjälsa, Moholm. Johansson, vilken var känd som en mycket rask arbetare, deltog med synnerlig iver och intensitet i släckningsarbetet och utsatte sig därigenom i hög grad för rök-gasernas inverkan, varigenom han med största sannolikhet ådrog sig den sjukdom, som efter lång lasarettsvård ändade med hans död den 30 sistlidna oktober.

Johansson vårdades till en början å Mariestads lasarett, där någon säker diagnos å sjukdomen dock ej erhöles. Efter inrådan förflyttades han den 19 aug. till medicinska avdelningen av Lidköpings lasarett, där diagnosen Lymphogranulomatosis fastställdes (se läkarintyg).

Givetvis faller det sig svårt för läkaren vid Lidköpings lasarett att så lång tid efter sjukdomens utbrott med säkerhet fastställa av vilken orsak den uppstått. Allt talar emellertid för att Johansson vid nämnda släckningsarbete ådrog sig en rökförgiftning, som orsakade sjukdomen eller i vart fall gjorde en latent sjukdom i lymfkörtlarna akut och därigenom orsakade hans förtidiga död.

Johansson efterlämnade hustru och tre minderåriga barn i mycket fatiga omständigheter. Det är förklarligt, om såväl de efterlevande anhöriga som hela omgivningen i detta fall finner det naturligt och befogat, att familjen bringas hjälp på annat sätt än enbart genom fattigvården, då man anser det obestriddt, att Johansson fått offra sitt liv på grund av hörsammande av laga myndighets kallelse. Även om sistnämnda slutsats på grund av vissa omständigheter, som voro förenade med lasarettsvården, nu ej kunna anses fullt dokumentariskt fastslagna, lär den dock kunna anses fullt riktig. Det synes därför ock kunna förutsättas, att ett beslut om stöd åt de efterlevande icke finge annan prejudicerande betydelse, än att, då en person icke blott sin plikt likmätigt hörsammat laga myndighets kallelse att biträda till skydd mot fara utan ock därvid tar intensivare del i skyddsarbetet än flertalet och därvid ådrager sig skada till livet, statsmak-

terna förklara sig vilja efter särskild prövning och med hänsyn till i varje särskilt fall föreliggande omständigheter lämna någon hjälp. Ett motsatt förhållande skulle tvivelsutan ge fog för uppfattningen att samhället i detta fall ensidigt krävt den enskildes bistånd utan att skänka någon som helst erkänsla för en t. o. m. mycket stor insats.

På grund av föreliggande omständigheter har jag icke ansett mig böra anhålla om något årligt pensionsunderstöd utan ansett ett engångsbelopp ur statsverkets synpunkt lämpligare, varvid jag förutsätter att, för den händelse sådant beviljas, detta bör handhavas av förmyndaren för barnen och sålunda viss garanti vinnes att det handhaves på lämpligaste sätt. Till motionen hörande handlingar skola tillhandahållas i bankoutskottet.

Jag tillåter mig därför vördsamt hemställa,

att till snickeriarbetaren Johan David Johanssons efterlevande utbetalas ett engångsunderstöd av 2 000 kronor att utgå efter de grunder Kungl. Maj:t kan finna skäligt att nämna bestämma.

Stockholm den 23 januari 1934.

Karl Magnusson
i Skövde.
